

Ændringsforslag Nr. 4 til § 4 af *samme* vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene Nr. 5 og 6 til § 5 af *samme* vedtoges uden Afstemning.]

Ændringsforslag Nr. 7 til § 6 af *samme* vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslag sattes derefter til Forhandling.

Stengaard-Kirkegaard: Det forbavser mig noget her at høre det ærede Medlem Hr. Povlsen udtale, at Forslaget om Stiftsbaandsløsning forekommer ham utilstrækkeligt. Hvis den Anskuelse var raadende ikke blot hos det ærede Medlem, men i det hele indenfor det radikale Parti ved Lovforslagets anden Behandling, var det jo noget ejendommeligt, at dette Parti med det ærede Medlem som Ordfører ikke kunde mande sig op til at stemme mod det Ændringsforslag, der indeholdt den Bestemmelse, som det ærede Medlem nu finder utilstrækkelig, saa meget mere som enhver jo ved, at Vedtagelsen af dette Ændringsforslag var Forudsætningen for, at Bispevalget overhovedet kunde vedtages.

Maa jeg dernæst for mit eget Vedkommende sige, at til at begynde med maa jeg indrømme, at den Udvalgsbehandling, som Forslaget om Bispevalg nu har gennemgaaet, i mange Henseender har været af en saadan Art, at ingen stærkere end jeg maa anerkende den. De Bestemmelser i selve Lovforslaget, som jeg ved første Behandling særlig ankede over, for det første Bestemmelsen om de biskoppelige Erklæringer, der skulde indhentes, og ligeledes det næste Punkt om den særegne Valgret for Præsten, er nu efter Udvalgsbehandlingen bortfaldet, og det anerkender jeg som et Fremskridt. Det maa jo erkendes, at gennem disse Ændringer har man gennemført et friere Bispevalg, end selve Forslaget bød. Ministeren kommer nu til at staa mere frit. Men paa den anden Side kan det heller ikke nægtes, at endnu er det værste tilbage, nemlig selve Bispevalget, som efter min Opfattelse er noget urigtigt. Selv om man nu ikke længere vil kalde det for et Valg, men mener, at det kun er en Indstillingsret, Menighederne ved dette Lovforslag faar, tror jeg dog, at naar man ser hen til den nuværende Praksis ved Præstembedernes Besættelse, hvor Menighederne

ogsaa kun har en Indstillingsret, som dog i Praksis betyder Valgret, maa man forstaa, at noget lignende vil blive Tilfældet med Hensyn til Bisperbedernes Besættelse. Man kan teoretisk paa Forhaand have den Opfattelse, at Ministeren staa frit, men man maa være paa det rene med, at hvis der, selv om der ikke er opnaaet $\frac{2}{3}$ Majoritet, er f. Eks. et Flertal paa 50 pCt. af de afgivne Stemmer, bliver det umuligt for Ministeren at komme udenom en saadan Meningstilkendegivelse, og i det Øjeblik han vilde gaa udenom den, vil det i hvert Fald blive en direkte og meget stærk Aarsag til Splid og Spektakel og Kritik indenfor Kirken. Nu kan man ganske vist sige, at der ogsaa er Frihed derigennem, at der omkring i Stifterne, hvad enhver ved, ikke er noget enkelt af de kirkelige Partier, der kan rejse en Majoritet paa $\frac{2}{3}$, og det er rigtigt, men hvad vil Følgen blive? Den vil blive den ganske simple, at hvis man skal naa noget, skal faa en Indstillingsret, der betyder noget, maa man søge gennem Alliance og Sammenslutning at rejse de $\frac{2}{3}$ Majoritet. Men nu tror jeg, det gælder ganske særlig paa det kirkelige Omraade, at hvis der er noget, der kan rejse Kritik, øge Modsætningerne, give Anledning til Spektakel, er det det, at to Retninger slutter sig sammen for derigennem at holde et tredje Mindretal ude. Jeg synes, der er noget saglig set ganske urimeligt i det Forhold, at naar det drejer sig om Valg til dette høje Ting, former man vor Valglov saaledes, at den saa vidt muligt umuliggør Alliancer, fordi man anser dem for noget ondt, men paa det kirkelige Omraade, paa det Omraade, hvor det dog egentlig var bedst for alle Parter, at der var Fred og Samarbejde, skaber man saadanne Forhold, at der næsten bliver sat en Præmie paa gennem Alliance og Sammenslutning at holde en tredje Part ude. Dette tror jeg i høj Grad kan give Anledning til, at Modsætningerne paa dette Omraade skærpes, det skal man dog være klar over. Enhver, der anser det for det bedste og gør sig Haab om, at Folkekirken skal blive bevaret ogsaa i Fremtiden, maa forstaa, at en Grundbetingelse herfor er, at vi nu har en taalsom, en tolerant Folkekirke. Derfor mener jeg, at hvis man vil Folkekirkens Vel, bør man nu ved den afgørende Afstemning i dette høje Ting stemme mod Bispevalg.

Nu ved jeg ganske vist nok, at den egentlige Grund til, at der gør sig saa stærke Modsætninger gældende i dette Spørgsmaal, er den Forskel, der er i Opfattelsen af, hvad